

R.M. Mc Cheyne

HET HUISGEZIN TE BETHANIE (5e gedeelte)

„En dit gezegd hebbende, ging zij heen, en riep Maria, haar zuster, heimelijk, zeggende: De Meester is daar, en Hij roept u. Deze, als zij dat hoorde, stond haastelijk op, en ging tot Hem. (Jezus nu was nog in het vlek niet gekomen, maar was in de plaats, waar Hem Martha tegemoet gekomen was). De Joden dan, die met haar in huis waren, en haar vertroostten, ziende Maria, dat zij haastelijk opstond en uitging, volgden haar, zeggende: Zij gaat naar het graf, opdat zij aldaar wene. Maria dan, als zij kwam, waar Jezus was, en Hem zag, viel aan Zijn voeten, zeggende tot Hem: Heere, indien u hier geweest waart, zo ware mijn broeder niet gestorven. Jezus dan, als Hij haar zag wenen, en de Joden, die met haar kwamen, ook wenen, werd zeer bewogen in de geest, en ontroerde Zichzelf, en zei: Waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden tot Hem, Heere, kom en zie het. Jezus weende. (Joh. 11 : 28-35)

I. *De roeping van Maria.*

1. Op te merken is, dat Martha de boodschapster is. Martha had enige troost gevonden in het liefelijke woord van Jezus: „Ik ben de Opstanding en het Leven.” Haar geloof was versterkt geworden door de vraag: „Geloofst gij dit?” Haar overstelpende smart was enigszins gelenigd. „En dit gezegd hebbende, ging zij heen, en riep Maria.” Zij, die door Christus vertroost zijn geworden, zijn de geschiktste boden om aan anderen troost te brengen. „Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden, en de God aller vertroosting, die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting, met welke wij zelf van God vertroost worden.” (2 Kor. 1 : 3, 4). God doet Zijn dienaren velerlei beproevingen en vertroostingen ondervinden, juist opdat zij bekwame gezanten zouden worden om anderen te vertroosten. Ja, dan kunnen wij tot anderen van de voortreffelijkheid van de vruchtboom spreken, als wij zelf onder zijn schaduw gezeten en zijn smakelijke vrucht gegeten hebben.

Martha was kleingelovig in vergelijking met Maria, en toch is zij het kanaal, waardoor haar de blijde tijding gebracht wordt. Het is een grote dwaling, dat alleen uitstekende geloofsmannen in de Kerk van God gebruikt worden. God plaatst uitstekende gelovigen dikwijls op een gering arbeidsveld. De dienaar heeft somwijlen minder genade, dan zij wie hij dient. Als uitstekende gelovigen neerslachtig en ontmoedigd zijn, gebruikt God meestal een gering middel om ze op te richten.

2. Zij riep haar heimelijk. Toen de Verlosser de laatste keer in Judea was, hadden zij stenen opgenomen om Hem te stenigen. En wellicht waren er van Zijn bitterste vijanden onder de Joden, die naast Maria zaten. Daarom kwam Martha binnen, en sprak zacht in het oor van Maria: „De Meester is daar, en Hij roept u.” Zij vreesde voor de Joden. Jezus had veel voor haar gedaan, daarom was zij bezorgd voor Zijn veiligheid en die Zijner zaak. Dus betaamt het ook u, voor wie Jezus veel gedaan heeft, dat u bezorgd bent voor Zijn naam, Zijn eer en Zijn zaak. U voelt u een lid van Zijn lichaam te zijn, en dat u geen belang buiten Hem hebt.

3. De boodschap. „De Meester is daar, en Hij roept u.” Maria was treurig en verlaten in de woning te Bethanië gezeten. Het was de vierde dag sedert de begrafenis, en nog kwam er geen vertroosting. De plaats van Lazarus was ledig; de woning was verlaten zonder hem, en Jezus was niet gekomen. Hij had haar een boodschap gezonden, dat deze krankheid niet tot de dood was; nochtans was Zijn woord niet vervuld, en Hij was niet gekomen. Maria wist niet wat zij er van denken moest. Waarom vertoefte Hij over de Jordaan? Zei zij wellicht in zichzelf: heeft Hij vergeten genadig te zijn? Eensklaps fluistert haar zuster haar in: „De Meester is daar, en Hij roept u.” Christus was dicht bij de woning eer zij het wist. Zo was het ook die morgen aan de zee van Tiberias: „Jezus stond op de oever, maar de discipelen wisten niet, dat het Jezus was.” Of die avond toen de twee discipelen naar Emmaüs gingen en Jezus bij hen kwam, maar hun ogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden. Zo komt de dood tot hem die in Jezus gelooft. „De Meester is daar, en Hij roept u.” Zo zal Jezus ook komen tot Zijn wenende en verlaten gemeente, en deze roepstem zal de doden opwekken: „De Meester is daar, en Hij roept u.”

II. Mariá's heengaan. (vs. 29-31).

1. “Zij stond haastelijk op”. Het is blijkbaar, dat Maria het meest aangedaan was. Martha was in staat om heen en weer te lopen, maar Maria zat stil thuis. Zij gevoelde het uitblijven van Christus meer dan Martha. Zij vertrouwde meer op Zijn woord, en nu dit woord schijnbaar onvervuld bleef, brak het hart van Maria. Och, het is een diepe smart, wanneer natuurlijke en geestelijke droefheid samen komen. De beproeving wordt gemakkelijk gedragen als het licht van Gods aangezicht ons beschijnt. Waarom staat de wenende op, en haar tranen drogende, verlaat zij de woning met snelle tred? De haar omgevende vrienden schijnt zij geheel te vergeten: „De Meester is gekomen.” Dat is de tegenwoordigheid des Heeren nog voor de rouwdragenden. De vertroosters dezer wereld zijn alle geneesheren van geen waarde. Alle zijn ze moeilijke vertroosters. Zij hebben geen balsem voor een lijdend hart. „Het hart kent zijn eigen bittere droefheid.” Maar als de Meester komt en ons roept, dan herleeft de ziel. Zijn roepstem geeft leven. Zijn Woord geeft vrede. „In Mij zult gij vrede hebben.” Zij die treuren, moeten haastig opstaan en tot Jezus gaan, en hun leed aan de voeten van Jezus leggen.

2. De plaats. „Jezus nu was in het vlek nog niet gekomen.” (vs. 30). Jezus had die dag waarschijnlijk reeds een lange weg afgelegd, misschien wel van Jericho af. Hij was te voet voortgereisd, totdat Hij aan de voet van de Olijfberg kwam; daar rustte Hij onder het geboomte, dat aan het vlek Bethanië grenst. Hij ging niet in de stad, totdat Hij het werk voleindigd had, waartoe Hij gekomen was. Misschien was Hij hongerig en dorstig, als die dag toen Hij aan de fontein Jakobs gezeten was, en zei: „Geef Mij te drinken.” Maar Hij

sprak er nu niet van. Zijn geest was vervuld met Zijn werk, de opwekking van de gestorven Lazarus, en de verheerlijking van de naam van de Vader. „Ik heb een spijsje om te eten, die u niet weet.” „Mijn spijsje is, dat Ik doe de wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbrengt.” Het welbehagen van Christus in het verlossen van zondaars, en de Zijnen goed te doen, zegepraalde over het gevoel van honger, dorst en vermoeidheid. O, ziet welk een bereidwillige Hoge priester wij hebben, tot Wie wij gaan kunnen. En ziet waarin ons waar geluk bestaat, te weten: Gods wil te volbrengen, zonder veel te hebben aan lichamelijke geneugten. Zij zijn het meest van de Geest van Christus doordrongen, en verblijden zich het meest in Christus, die Zijn dienst boven rust en verkwikking stellen.

3. De Joden volgden Maria. (vs. 31). Wij hebben gezien, dat natuurlijke hartelijkheid hen naar Bethanië had gebracht. En dezelfde natuurlijke hartelijkheid doet hen nu ook Maria volgen. Zij verstonden haar geestelijke droefheid niet, en meenden dat zij naar het graf ging om daar te wenen. Nochtans was dit het middel, waardoor sommigen ter plaatse gebracht werden, waar zij wedergeboren werden. „Velen dan uit de Joden geloofden in Hem.” (vs. 45). Hoe verwonderlijk zijn Gods wegen om mensen tot Christus te brengen! „En Ik zal de blinden leiden door de weg, die zij niet geweten hebben: Ik zal ze doen treden door paden, die zij niet geweten hebben.” De een wordt, gelijk Zacheüs, door nieuwsgierigheid gedreven om een bijzondere leraar te gaan horen, en het Woord treft het hart met macht. Een ander gaat uit vriendelijkheid tot een vriend, en wordt tot inkeer gebracht en keert terug met een bloedend hart. Zijn naam is wonderlijk, Zijn wegen zijn wonderlijk, Zijn genade is wonderlijk.

Leert hieruit, dat het goed is zich bij de Godvruchtigen aan te sluiten en met hen te gaan. Zij brengen u waar Jezus is.

III. *De ontmoeting met Jezus.* (vs. 32-35).

1. Maria's zachte ootmoed. Met haastige tred liep Maria over het rotsachtige voetpad. Jezus stond in dezelfde plaats, waar Martha tot Hem gekomen was. En toen zij naderde, sloeg Hij het oog vol mededogen op haar. Maria zag het en viel voor Hem neer. Welk een mengeling van gevoelens vervulde haar borst op dat ogenblik! Zij verwonderde zich dat Hij niet vroeger gekomen was. Dit was voor haar een duistere verborgenheid. Zij wist dat Hij haar Verlosser was, de Zoon van God. Zij wist dat Hij haar liefhad; toch valt zij Hem te voet. Zij gevoelde zich een ellendige zondares, die niets verdiende dan vertreden te worden. Zij gevoelde zich niets meer dan een worm, en dat al haar hoop op Jezus was. O, mijn broeders, het is ons goed als wij Maria's plaats kunnen innemen: De uitstekendste gelovigen zijn de nederigste. Paulus zei: „Ik ben de voornaamste van de zondaren” en „Ik ben de allerminste van al de heiligen.” Hoe dichter u iets tot het licht brengt, hoe meer de vlekken te voorschijn komen. En hoe meer u in de nabijheid van God leeft, des te meer zult ge uw volslagen ellende inzien.

2. Maria herhaalt de klacht van Martha. „Heere, was u hier geweest, mijn broeder ware niet gestorven.” (vs. 32). Hieruit blijkt, dat de zusters dikwijls over de afwezigheid van Christus gesproken hadden. En zij stemden hierin overeen, dat, indien Christus daar geweest ware, dan ware haar broeder niet gestorven. Het was aanmatigend en ongelovig tevens. Misschien had Maria het van Martha geleerd. Wij zijn zo gereed het ongelooft van anderen over te nemen. De Bijbel zegt: „Vermaant elkander ten alle dage,

zolang als het heden genaamd wordt.” Maar de gelovigen ontmoedigen elkander somwijlen.

3. Het medelijden van Jezus.

1ste. Als Hij haar zag, werd Hij zeer bewogen in de geest, en ontroerde Zichzelf. Dit is menselijkheid. Door het oog werd Zijn hart getroffen, toen Hij haar zag wenen, haar die Hij zo liefhad; zulk een uitnemend gelovige die Hij had gewassen en gerechtvaardigd. Toen Hij de Joden zag wenen die wereldse vrienden werd Hij zeer bewogen in de geest. Zo ook als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar; als Hij de weduwe te Naïn zag, wordt Hij innerlijk met ontferming bewogen; als Hij de scharen van Galiléa zag, gelijk schapen die geen herder hebben, werd Hij met ontferming over hen bewogen. Dit alles bewijst Zijn volkomen menselijkheid. Hij is been van ons gebeente, en vlees van ons vlees.

2e. Hij vraagt: waar hebt u hem gelegd? Ook dit is menselijk. Als God wist Hij zeer wel waar zij hem gelegd hadden, maar Hij wilde door hen bij het graf gebracht worden.

4. Jezus weende.

En als Hij de spelonk, de steen, en de wenende vrienden zag, „Jezus weende.” Hij weende, omdat Zijn hart diep getroffen was. Hij wist dat Hij hem uit de dood zou opwekken, en toch weende Hij omdat anderen weenden. Hij weende ons ten voorbeeld, opdat wij ook zo met anderen zouden wenen. Hij weende ten bewijze wat er in Hem omging. „Wij hebben geen Hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen, gelijk als wij, verzocht is geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.” (Hebr. 4 : 15, 16).